

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

ZPRÁVA Z ANALÝZY ROZHODOVACÍ PRAXE A JUDIKATURY

v oblasti státní služby podle zákona č. 234/2014 Sb. a vybraných druhů služebních poměrů veřejných zaměstnanců v České republice podle zákona č. 361/2003 Sb. a zákona č. 221/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů

ZA ROK 2020

Podpora profesionalizace a kvality státní služby a státní správy

CZ.03.4.74/0.0/0.0/15_019/0006173

Ministerstvo vnitra ČR, sekce pro státní službu

Praha, únor 2021

OBSAH

ÚVOD	3
1. Rozhodovací praxe a judikatura ve věcech přijímání do služebního poměru	4
2. Rozhodovací praxe a judikatura ve věcech odměňování	5
3. Rozhodovací praxe a judikatura ve věcech změn služebního poměru	8
4. Rozhodovací praxe a judikatura ve věcech skončení služebního poměru	10
5. Rozhodovací praxe a judikatura ve věcech podmínek výkonu služby	12
6. Rozhodovací praxe a judikatura ve věcech řízení ve věcech služby	14
7. Rozhodovací praxe a judikatura ve věcech kárné odpovědnosti	15
8. Rozhodovací praxe a judikatura ve věcech náhrady škody	17
ZÁVĚR	19

ÚVOD

Průběžné sledování rozhodovací praxe a judikatury jednotlivých soudních instancí je nezbytné pro podporu správné implementace zákona o státní službě, a to rozhodovací praxe a judikatury nejen v oblasti státní služby, ale také v jiných druzích služebních poměrů. Tato analýza shrnuje a vyhodnocuje stav rozhodovací praxe a judikatury v oblasti státní služby dle zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, v platném znění (dále jen „zákon o státní službě“) a vybraných druhů služebních poměrů veřejných zaměstnanců v České republice dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů“) a zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“).

V rámci této aktivity byla analyzována všechna soudní rozhodnutí týkající se výše zmíněných právních předpisů, která byla zveřejněna na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu v roce 2020.

Dále byla anonymizována a analyzována rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu jakožto odvolacího orgánu ve věcech státní služby. Odvolacím orgánem ve věcech kárné odpovědnosti je kárná komise druhého stupně a v ostatních věcech služby je jím nadřízený služební orgán. Dle § 162 odst. 4 zákona o státní službě je nadřízeným služebním orgánem náměstek ministra vnitra pro státní službu pouze vůči vedoucímu služebního úřadu, který nemá nadřízený služební úřad, státnímu tajemníkovi, personálnímu řediteli sekce pro státní službu a ve věcech, v nichž rozhodl náměstek pro státní službu. Z toho vyplývá, že sekce pro státní službu není jediným odvolacím místem v řízeních dle zákona o státní službě. V rámci projektu byla zpracovávána pouze rozhodnutí vydaná náměstkem ministra vnitra pro státní službu, jakožto odvolacím orgánem.

Z důvodu velké obsáhlosti zákona o státní službě se materiál zaměřuje pouze na vybrané instituty, které jsou obsaženy v zákoně o státní službě. Mezi vybrané instituty patří přijímání do služebního poměru, odměňování, změny služebního poměru, skončení služebního poměru, podmínky výkonu služby, řízení ve věci služebního poměru, kárné řízení a odpovědnost za škodu.

Materiál byl zpracován v rámci projektu Podpora profesionalizace a kvality státní služby a státní správy, registrační číslo CZ.03.4.74/0.0/0.0/15_019/0006173, spolufinancovaného z Operačního programu Zaměstnanost a řešeného sekcí pro státní službu. Cílem této konkrétní aktivity nazvané „Analýza rozhodovací praxe a judikatury“ je poskytnout aktuální přehled rozhodovací praxe a judikatury dle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, zákona o vojácích z povolání a zákona o státní službě, s cílem poučit se ze vzájemné prostupnosti právních úprav daných zaměstnaneckých poměrů veřejného sektoru.

1. ROZHODOVACÍ PRAXE A JUDIKATURA VE VĚCECH PŘIJÍMÁNÍ DO SLUŽEBNÍHO POMĚRU

Podmínky vzniku služebního poměru dle zákona o státní službě jsou stanoveny především v § 20 a následujících zákona o státní službě. Služba je vykonávána ve služebním poměru na dobu neurčitou nebo na dobu určitou, přičemž státní zaměstnanci vykonávají službu zpravidla ve služebním poměru na dobu neurčitou. Do služebního poměru se osoba přijímá rozhodnutím služebního orgánu, zpravidla na základě úspěchu ve výběrovém řízení. Spolu s rozhodnutím o přijetí do služebního poměru rozhodne služební orgán o zařazení státního zaměstnance na služební místo nebo o jmenování státního zaměstnance na služební místo představeného.

Ve věci přijetí do služebního poměru byla zpracována a anonymizována celkem dvě rozhodnutí vydaná náměstkem ministra vnitra pro státní službu jakožto odvolacím orgánem, přičemž obě rozhodnutí byla odvolacím orgánem dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzena.

Současně bylo publikováno jedno soudní rozhodnutí týkající se přijetí do služebního poměru dle zákona o státní službě, které se týkalo uplatnění výjimky z požadavku na dosažené vzdělání ve smyslu § 201 odst. 1 zákona o státní službě. V souvislosti s přijetím zákona o státní službě vyvstala otázka řešení služebního poměru dosavadních zaměstnanců a tato skutečnost se také promítla do rozhodovací praxe. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 7. 2020, č. j. 8 Ad 14/2016 – 42 konstatoval, že „přechod stávajících zaměstnanců státních úřadů do služebního poměru nebyl z legislativního hlediska zcela domyšlený a do podobné situace jako žalobce se zřejmě dostalo více žadatelů o překlopení jejich pracovního poměru do poměru služebního. V daném kontextu je vhodné poukázat na § 190a zákona o státní službě, který do zákona o státní službě přibyl v důsledku novely č. 144/2017 Sb. Ten pamatuje na státní zaměstnance, kteří neúspěšně žádali o překlopení svého pracovního poměru na poměr služební dle § 190 zákona o státní službě“.

V roce 2020 nebylo zveřejněno žádné soudní rozhodnutí týkající se přijetí do služebního poměru u příslušníků bezpečnostních sborů ani u vojáků z povolání.

2. ROZHODOVACÍ PRAXE A JUDIKATURA VE VĚCECH ODMĚŇOVÁNÍ

Odměňování státních zaměstnanců upravuje část devátá, konkrétně § 144 a následující zákona o státní službě. Není-li stanoveno jinak, řídí se odměňování státních zaměstnanců zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“). Odměňování státních zaměstnanců se dále řídí nařízením vlády o platových poměrech státních zaměstnanců v aktuálním znění a nařízením vlády o podrobnostech služebního hodnocení státních zaměstnanců a vazbě osobního příplatku státního zaměstnance na výsledek služebního hodnocení. Složkami platu státního zaměstnance jsou: platový tarif, příplatek za vedení, příplatek za noční práci, příplatek za práci v sobotu a v neděli, plat nebo náhradní volno za práci přesčas, příplatek za práci ve ztíženém pracovním prostředí, zvláštní příplatek, příplatek za rozdělenou směnu, osobní příplatek, odměna, cílová odměna a plat nebo náhradní volno za práci ve svátek.

Odměňování příslušníků bezpečnostních sborů se řídí zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a nařízením vlády, kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů. Složkami služebního příjmu jsou: základní tarif, příplatek za vedení, příplatek za službu v zahraničí, zvláštní příplatek, příplatek za službu ve svátek, osobní příplatek, odměna a služební příjem za službu přesčas. Za specifické lze u příslušníků označit například výsluhový příspěvek, služební příjem po dobu prvního měsíce neschopnosti ke službě nebo příplatek za sportovní reprezentaci.

Odměňování vojáků se řídí zákonem o vojácích z povolání a nařízením vlády o služebních tarifech a o zvláštním příplatku pro vojáky z povolání. Složkami služebního platu jsou: služební tarif, výkonnostní příplatek, příplatek za službu v zahraničí, zvláštní příplatek, příplatek za zvýšenou odpovědnost, příplatek za služební pohotovost a odměna. Specifikem v odměňování vojáků z povolání jsou například zachovaný služební plat, služební plat po dobu prvního měsíce dočasné neschopnosti ke službě a výsluhový příspěvek.

V oblasti odměňování bylo analyzováno celkem 31 rozhodnutí vydaných náměstkem ministra vnitra pro státní službu, přičemž nejčastěji bylo rozhodováno ve věci osobního příplatku, zejména ve vazbě na služební hodnocení, dále ve věci příplatku za vedení či stanovení zvláštního příplatku. Náměstek ministra vnitra pro státní službu potvrdil dle § 90 odst. 5 správního řádu celkem sedmnáct rozhodnutí a čtrnáct rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Nejčastějším důvodem pro zrušení rozhodnutí ve věci odměňování a jeho vrácení správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, byly procesní vady, zejména se jednalo o porušení povinnosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen řádně odůvodnit uvedené výroky rozhodnutí. Častým pochybením služebního orgánu rovněž bylo nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v návaznosti na § 3 správního řádu. Náměstek ministra

vnitřní pro státní službu se několikrát opakovaně vyjádřil, že služební orgán nepostupuje v souladu se zákonem, když rozhodne o změně osobního příplatku na základě výsledků služebního hodnocení, aniž by zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutkový stav, který se odráží v závěrech služebního hodnocení, musí být řádně zjištěn, resp. mít dostatečnou oporu ve spisovém materiálu a ze samotného služebního hodnocení musí být zřejmé, na základě jakých podkladů byly závěry služebního hodnocení učiněny.

Bylo publikováno jedno soudní rozhodnutí týkající se odměňování státních zaměstnanců dle zákona o státní službě. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č. j. 48 A 25/2017 – 39 konstatoval, že „Řízení o stanovení platu, jehož předmětem je změna výše platového tarifu v důsledku změny výše platových tarifů stanovených nařízením vlády [§ 159 odst. 2 písm. k) bod 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění zákona č. 144/2017 Sb.], lze zahájit i na návrh státního zaměstnance.“ I když z povahy věci bude řízení o změně výše platového tarifu pravidelně zahajováno z úřední povinnosti, nevylučuje žádné z ustanovení zákona o státní službě ani možnost, aby se státní zaměstnanec domáhal u příslušného služebního orgánu rozhodnutí o zvýšení platu vlastním návrhem.

Celkový počet publikovaných soudních rozhodnutí týkajících se odměňování dle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů je devatenáct, přičemž z toho dvanáct vydal Nejvyšší správní soud, šest Městský soud v Praze a jedno rozhodnutí bylo vydáno Krajským soudem v Brně. Nejvyšší správní soud zamítl celkem osm kasačních stížností a čtyři rozsudky zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Městský soud v Praze svým rozsudkem tři rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a tři žaloby zamítl. Krajský soud v Brně žalobu zamítl.

Rozhodnutí ve věcech odměňování u příslušníků bezpečnostních sborů se týkají především osobního příplatku, zvláštního příplatku, doplacení služebního příjmu nebo výsluhového příspěvku. Ve věci osobního příplatku byl často řešen stejný nedostatek jako v rozhodnutích náměstka ministra vnitra pro státní službu, a to nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku. V rozsudku ze dne 14. 5. 2020, č. j. 9 As 416/2018 – 52 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí obsahovat, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl funkcionář veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen v situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i v situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován.“ Osobním příplatkem příslušníka bezpečnostního sboru se Nejvyšší správní soud zabýval také v rozsudku ze dne 27. 11. 2020, č. j. 4 As 202/2020 – 29, kde určil, že „Došlo-li prokazatelně ke snížení kvality a rozsahu stěžovatelkou vykonávané práce, jedná se o legitimní důvod pro snížení osobního příplatku.“ Osobní příplatek je obecně snižován z důvodu, že

zaměstnanec již nespĺňuje (či nespĺňuje v takové kvalitě) kritéria, za něž mu byl osobní příplatek původně přiznán.

Městský soud v Praze se zabýval povahou služebního hodnocení jakožto podkladu pro vydání rozhodnutí, kdy dospěl k závěru, že služební hodnocení je pouze jedním z celé škály způsobů hodnocení příslušníka, které je nadřizený povinen provádět podle § 45 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2020, č. j. 9 Ad 24/2016 – 135).

Soudních rozhodnutí týkajících se odměňování dle zákona o vojácích z povolání bylo publikováno sedm, přičemž dvě byla vydána Nejvyšším správním soudem, který v obou případech kasační stížnost zamítl. V oblasti odměňování dále rozhodoval třikrát Městský soud v Praze a dvakrát Krajský soud v Brně, přičemž dvakrát bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc vrácena k dalšímu projednání a ve třech případech soudy žalobu zamítly. Obsahově se rozhodnutí týkala především dorovnání platu, osobního příplatku a také přiznání kvalifikačního či stabilizačního příspěvku. Je nutné zdůraznit, že zákon o státní službě institut kvalifikačního a stabilizačního příspěvku nezná.

Zajímavé je rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2020, č. j. 3 Ad 3/2018 - 27, ve kterém je řešeno posouzení nároku na úhradu rozdílu, o který byl krácen plat, kdy byl žalobce v rámci trestního řízení vedeného vůči němu nezákonně držen ve vazbě. V dané věci soud došel k závěru, že vojákoví náleží zkrácený plat za celou dobu dočasného zproštění výkonu služby, a to i v situaci, kdy je vazebně stíhán, a tedy dle § 10 odst. 2 písm. i) ve spojení s § 10 odst. 5 zákona o vojácích z povolání služební úkoly neplní.

3. ROZHODOVACÍ PRAXE A JUDIKATURA VE VĚCECH ZMĚN SLUŽEBNÍHO POMĚRU

Změny služebního poměru představují takový institut zákona o státní službě, při jehož uplatnění dochází k určité změně podmínek výkonu služby státního zaměstnance. Samotná změna služebního poměru není spojena s ukončením služebního poměru. Zákon o státní službě uvádí výčet a podrobnou právní úpravu změn služebního poměru v § 44 až 70. Změnám služebního poměru se dále v podrobnostech věnuje metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru.

Mezi změny služebního poměru dle ustanovení § 44 zákona o státní službě patří vyslání na služební cestu, přeložení, zproštění výkonu služby, zařazení na jiné služební místo, změna doby trvání služebního poměru, jmenování na služební místo představeného, odvolání ze služebního místa představeného, převedení na jiné služební místo, zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů, zařazení mimo výkon služby z důvodu mateřské nebo rodičovské dovolené, zařazení mimo výkon služby pro výkon funkce v odborové organizaci, zařazení mimo výkon služby pro pozastavení služby, zastupování, vyslání k výkonu služby v zahraničí a zařazení po jeho ukončení, vyslání národního experta, vyslání do orgánu nebo instituce Evropské unie, mezinárodní organizace, mírové nebo záchranné operace anebo za účelem humanitární pomoci v zahraničí, zkrácení služební doby, přerušení výkonu služby za účelem dalšího vzdělání nebo odborné stáže.

Bylo analyzováno celkem 50 rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ve věcech změn služebního poměru. Nejčastěji bylo rozhodováno ve věci převedení na jiné služební místo (22 rozhodnutí), následně ve věci zařazení mimo výkon služby (16 rozhodnutí), dále ve věci odvolání ze služebního místa představeného (7 rozhodnutí), změny doby trvání služebního poměru (3 rozhodnutí) a přeložení (2 rozhodnutí). Ve dvaceti šesti případech bylo rozhodnutí služebního orgánu zrušeno a pouze v patnácti případech bylo rozhodnutí služebního orgánu potvrzeno dle § 90 odst. 5 správního řádu. Nejčastějším důvodem zrušení bylo nedodržení povinnosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, tedy nedostatečné odůvodnění výroků rozhodnutí.

Ve věci změn služebního poměru dle zákona o státní službě rozhodoval celkem pětkrát Městský soud v Praze, přičemž čtyřikrát byla žaloba zamítnuta a v jednom případě bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu projednání. Tři rozhodnutí se týkaly převedení na jiné služební místo a další byly ve věci odvolání ze služebního místa představeného a ve věci zařazení na služební místo po návratu z rodičovské dovolené. V rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 5 A 63/2018 – 61 Městský soud v Praze uvedl, že „V případě, že je státní zaměstnanec odvolán ze služebního místa představeného, má být primárně převeden na jiné (vhodné) služební místo, a není-li to možné, zařadí se mimo výkon služby. Rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby je proto fakticky též negativním rozhodnutím o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo a služební orgán je povinen v jeho rámci odůvodnit, proč

nebyl státní zaměstnanec převeden.“ Jestliže tedy žalovaný vydal rozhodnutí o zařazení žalobce mimo výkon služby, nemohl současně vydat rozhodnutí o převedení žalobce na jiné služební místo a nemůže se proto jednat o jeho nečinnost ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Stejný názor vyjádřil i v rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 6 A 42/2018 – 74.

Dle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů byla publikována celkem čtyři rozhodnutí týkající se změn služebního poměru, konkrétně ve věci odvolání ze služebního místa. Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti proti rozhodnutí, kterým byl příslušník bezpečnostního sboru odvolán ze služebního místa z důvodu pozbytí požadované zdravotní způsobilosti, přičemž pochybení neshledal, a proto byla kasační stížnost zamítnuta (rozsudek ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 188/2019 – 33). Městský soud v Praze rozhodoval o odvolání ze služebního místa v důsledku zrušení služebního místa z důvodu organizačních změn a v druhém rozhodnutí z důvodu pozbytí fyzické způsobilosti požadované pro dané služební místo, přičemž v obou případech žalobu zamítl. O odvolání ze služebního místa z důvodu pozbytí platnosti osvědčení ke styku s utajovanými informacemi rozhodoval Krajský soud v Brně (rozsudek ze dne 25. 11. 2020, č. j. 30 Ad 8/2018 – 117), který rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání.

Dle zákona o vojácích z povolání nebyl v roce 2020 publikován žádný judikát týkající se institutu změn služebního poměru.

4. ROZHODOVACÍ PRAXE A JUDIKATURA VE VĚCECH SKONČENÍ SLUŽEBNÍHO POMĚRU

Služební poměr může státnímu zaměstnanci skončit podle § 71 zákona o státní službě na základě právní skutečnosti předpokládané zákonem, rozhodnutím služebního orgánu podle § 72, na základě žádosti státního zaměstnance podle § 73 nebo v případech uvedených v § 74 zákona o státní službě, kde dochází ke skončení služebního poměru ze zákona.

Náměstek ministra vnitra pro státní službu rozhodoval ve věci skončení služebního poměru celkem osmkrát, přičemž v pěti případech rozhodnutí služebního orgánu potvrdil, ve dvou případech zrušil a v jednom případě bylo odvolání zamítnuto pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu. Nejčastějším důvodem pro skončení služebního poměru bylo v napadnutých rozhodnutích marné uplynutí doby, po kterou byl státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů stanovené v § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě.

Dle zákona o státní službě byly publikovány tři rozhodnutí týkající se skončení služebního poměru. Ve dvou případech rozhodoval Městský soud v Praze o tzv. zásahových žalobách dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.). V obou případech státní zaměstnanci spáchali přečin a bylo upuštěno od jejich potrestání. V rozsudku ze dne 20. 11. 2020, č. j. 15 A 61/2020 – 71 i v rozsudku ze dne 22. 9. 2020, č. j. 3 A 52/2019 – 55 byl klíčovou otázkou v projednávané věci výklad pojmu „pravomocně odsouzen“ z pohledu aplikace ustanovení § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Městský soud dospěl k závěru, že „Jestliže předpokladem skončení služebního poměru přímo ze zákona (zákona o státní službě) je pravomocné „odsouzení“ státního zaměstnance a nikoli pouze vyřčení jeho „viny“ a jestliže zároveň z jiného zákona (trestního zákoníku) explicitně vyplývá, že upuštěním od potrestání u žalobce k odsouzení nedošlo, znamená to, že v žalobcově případě nedošlo k naplnění kritérií požadovaných zákonem o státní službě, jak žalobce důvodně v žalobě namítá, a nedošlo tak k automatickému (tedy ze zákona) skončení jeho služebního poměru, když aplikaci § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě vylučuje fikce neodsouzení pro upuštění od potrestání. Žalobcův služební poměr tak po právu nadále trvá.“ Zároveň Městský soud upozorňoval na skutečnost, že zákon o státní službě i trestní zákoník, je nezbytné aplikovat vedle sebe a společně, žádný z nich nemá aplikační přednost před druhým, jelikož nejsou k sobě ve vztahu subsidiarity, nýbrž ve vztahu speciality.

Další rozhodnutí ve věcech skončení služebního poměru vydal Krajský soud v Brně, který se v rozsudku ze dne 5. 8. 2020, č. j. 31 Af 42/2018 - 81 zabýval otázkou skončení služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti. Podstatou projednávané věci byla otázka, zda se žalobkyní mohl být na základě provedeného lékařského posudku ukončen služební poměr z důvodu zdravotní nezpůsobilosti,

resp. zda tento lékařský posudek dopadá na všechny práce zařazené v I. kategorii prací, případně zda žalobkyně měla být převedena na jiné služební místo nebo postavena mimo výkon služby. Krajský soud dospěl k závěru, že na základě skutečností obsažených ve správním spise nelze k takovému jednoznačnému záměru dospět, proto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání.

Ve věci skončení služebního poměru u příslušníků bezpečnostních sborů bylo v roce 2020 publikováno celkem devět soudních rozhodnutí. Pět rozhodnutí vydal Městský soud v Praze, který ve čtyřech případech žalobu zamítl a v jednom případě rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání. Jedno rozhodnutí vydal Krajský soud v Hradci Králové, který žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci skončení služebního poměru celkem třikrát, přičemž v jednom případě rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, v ostatních případech byla kasační stížnost zamítnuta.

Často řešenou otázkou bylo propuštění ze služebního poměru z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Judikatura se v této oblasti zabývala otázkou, zda je dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru pouhý závěr psychologa. Pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona je obligatorním podkladem závěr psychologa bezpečnostního sboru, není však pro správní orgán závazný, avšak je hodnocen jako každý jiný důkaz podle volné úvahy postupem podle § 180 odst. 4 služebního zákona a služební funkcionář není pouhým pasivním vykonavatelem takového závěru. Proto je služební funkcionář vázán zásadou řádného odůvodnění rozhodnutí, zakotvenou v § 190 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

U vojáků z povolání byl vydán jeden judikát týkající se skončení služebního poměru. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 3. 2020, č. j. 7 As 559/2018 – 35 potvrdil rozhodnutí Městského soudu v Praze. V dané věci byl u stěžovatele naplněn důvod k propuštění ze služebního poměru spočívající v tom, že byl pravomocně uznán vinným a odsouzen za čin zakládající trestněprávní odpovědnost podle trestního zákona. V rozhodnutí byla řešena otázka, zda v důsledku této skutečnosti by setrvání stěžovatele ve služebním poměru ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Nejvyšší správní soud v dané věci dospěl k závěru, že „jednání naplňuje zcela nepochybně podmínku, že jeho setrvání ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Zároveň by setrvání stěžovatele ve služebním poměru mohlo ohrozit disciplínu příslušníků ozbrojeného sboru, jejichž úkolem je zajistit ochranu a bezpečí státu, tedy vysoce veřejný zájem.“

5. ROZHODOVACÍ PRAXE A JUDIKATURA VE VĚCECH PODMÍNEK VÝKONU SLUŽBY

Oblast upravující podmínky výkonu služby je obsažena v části páté zákona o státní službě. Zákon o státní službě vychází a odkazuje z velké části na právní úpravu obsaženou v zákoníku práce. Pod podmínky výkonu služby jsou zařazeny otázky služební doby, doby odpočinku, služebního volna, vzdělávání státních zaměstnanců, náhrady výdajů v souvislosti s výkonem služby, bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, podmínek pro výkon služby a pro sladění rodinného a osobního života státních zaměstnanců s výkonem služby a výkon služby z jiného místa.

U příslušníků bezpečnostních sborů je úprava pojata komplexněji, přičemž je inkorporována přímo do zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a zároveň je obsáhlejší. Tato koncepce je pak patrná i v jiných oblastech, kde zákon o státní službě využívá delegační princip, zatímco zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů upravuje problematiku přímo a nevzniká tak střet mezi soukromoprávní a veřejnoprávní úpravou.

Zákon o vojácích z povolání vedle podmínek výkonu služby v obecné rovině definuje také výkon služby samotný, když říká, že se jím rozumí plnění služebních povinností podle služebního zařazení a podle rozkazů nadřízeného. Za výkon služby lze též podle zákona o vojácích uznat činnost konanou z vlastní iniciativy v zájmu služby, nepotřebuje-li k ní voják zvláštní oprávnění nebo nekoná-li ji proti výslovnému zákazu nadřízeného.

V institutu podmínek výkonu služby nebylo vydáno, a tedy ani anonymizováno, ani jedno rozhodnutí vydané náměstkem ministra vnitra pro státní službu. Stejně tak nebylo v roce 2020 publikováno žádné soudní rozhodnutí týkající se podmínek výkonu služby státních zaměstnanců dle zákona o státní službě.

Judikatura dle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů obsahuje celkem třináct rozhodnutí a všechny ve věci služby přesčas. Bylo publikováno celkem šest rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkajících se podmínek výkonu služby příslušníků bezpečnostních sborů, přičemž jednou byla kasační stížnost zamítnuta, v ostatních případech bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu projednání. V šesti případech rozhodoval Městský soud v Praze, který pouze jednou žalobu zamítl a pětkrát rozhodnutí služebního orgánu zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání, a to z důvodu nesplnění zákonných podmínek pro nařízení služby přesčas. Jedno rozhodnutí vydal Krajský soud v Plzni, který žalobu zamítl.

V rozsudku ze dne 24. 11. 2020, č. j. 8 Ad 19/2017 - 42 nebo v rozsudku ze dne 9. 9. 2020, č. j. 8 Ad 27/2015 – 106 se Městský soud v Praze podrobně zabýval otázkou zákonnosti nařizování služeb přesčas ve smyslu předvídatelnosti či nepředvídatelnosti skutečností, které vedly k jejímu nařízení. Přípustné je nařízení služby přesčas z důvodu, že jiný příslušník čerpal služební volno podle § 70 odst. 2 písm. f) zákona z důvodu ošetřování člena rodiny. Nepřípustné nařízení služby přesčas je v případech,

kdy se nejednalo o nečekanou událost, a situace byla předvídatelná. Jedná se například o případy, kdy byl jiný příslušník vyslán na ozdravný pobyt (viz § 80 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů). V případě služeb přesčas nařízených z důvodu pracovní neschopnosti jiného příslušníka, z důvodu čerpání dovolené jiného příslušníka bezpečnostního sboru nebo z důvodu darování krve podle § 68 odst. 5 písm. a) není odpověď vždy jednoznačná a je nutné zkoumat okolnosti jednotlivých případů individuálně. Judikatura ve věci služby přesčas je dosti obsáhlá, proto nižší soudy i sám Nejvyšší správní soud ve velké míře na tyto rozsudky ve svých rozhodnutích odkazují.

U vojáků z povolání bylo ve věci podmínek výkonu služby zveřejněno celkem sedm judikátů, přičemž čtyři se týkaly služební pohotovosti a tři služby přesčas. Problematikou služby přesčas se zabýval Městský soud v Praze a Krajský soud v Brně, přičemž oba soudy rozsudkem rozhodnutí zrušily a věc vrátily k dalšímu projednání. Stejně jako u příslušníků bezpečnostních sborů byla u vojáků z povolání posuzována především oprávněnost nařizování služeb přesčas a zjišťování, zda byl při nařízení služby přesčas dán důležitý zájem služby či nikoliv (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2020, č. j. 8 Ad 9/2017 – 36).

Dále byly publikovány čtyři rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se služební pohotovosti, přičemž třikrát byla kasační stížnost zamítnuta a jednou bylo rozhodnutí soudu i správního orgánu zrušeno. Hlavní posuzovanou otázkou bylo, zda se v daných případech jednalo o výkon služební pohotovosti ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání a zda má voják v této souvislosti nárok na odměnu za služební pohotovost.

6. ROZHODOVACÍ PRAXE A JUDIKATURA VE VĚCECH ŘÍZENÍ VE VĚCECH SLUŽBY

Řízení ve věcech služby upravuje ustanovení § 159 a následující zákona o státní službě a nestanoví-li zákon jinak, v řízení ve věcech služby se postupuje podle obecné úpravy obsažené ve správním řádu. Ustanovení § 159 zákona o státní službě obsahuje taxativní výčet typů řízení, na které se ustanovení o řízení ve věcech služby vztahují, a na která se naopak nevztahují.

Náměstek ministra vnitra pro státní službu rozhodoval především v procesních otázkách týkající se předběžného opatření, ustanovení opatrovníka, jmenování členů výběrové komise a náhrady nákladů řízení. Byla napadena celkem čtyři rozhodnutí, přičemž dvě z nich byla odvolacím orgánem potvrzena.

V souvislosti se zákonem o příslušnicích bezpečnostních sborů související s řízením ve věcech služby, bylo vydáno jedno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se povolení obnovy řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2020, č. j. 1 As 352/2019 - 33). Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů upravuje obnovu řízení v § 192, zatímco zákon o státní službě v takovémto případě speciální úpravu neobsahuje a odkazuje na správní řád. Obecně podle správního řádu se řízení o obnově rozpadá do dvou fází. První fází je řízení o povolení nebo nařízení obnovy řízení (iudicium rescindens), druhou fází je řízení obnovené (iudicium rescissorium). V dané věci Nejvyšší správní soud konstatoval, že „výpis z knihy provozu dopravního prostředku nepředstavuje novou skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník řízení, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit. Žalobce totiž mohl údaje obsažené v této knize uplatnit již v původním řízení, neboť mu byly nepochybně známy“. A z tohoto důvodu nebylo kasační stížnosti vyhověno.

V dalším rozhodnutí Nejvyšší správní soud řešil otázku lhůt pro podání žaloby (rozsudek ze dne 9. 7. 2020, č. j. 1 As 123/2019 – 37). Žalobkyně podala žalobu poslední den lhůty k poštovní přepravě, avšak byla adresována nesprávnému soudu. Nejvyšší správní soud došel k závěru, že Krajský soud nesprávně vyložil § 72 odst. 3 s. ř. s. a toto pochybení založilo nezákonnost jeho rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

Dle zákona o státní službě a zákona o vojácích z povolání nebyla v roce 2020 publikována žádná soudní rozhodnutí týkající se řízení ve věcech služby.

7. ROZHODOVACÍ PRAXE A JUDIKATURA VE VĚCECH KÁRNÉ ODPOVĚDNOSTI

Kárnou odpovědnost státních zaměstnanců řeší část čtvrtá zákona o státní službě. Kárná odpovědnost nastává v případě zaviněného porušení služební kázně, kterou se rozumí řádné plnění povinností státního zaměstnance vyplývajících mu z právních předpisů, které se vztahují ke službě v jím vykonávaném oboru služby, ze služebních předpisů a z příkazů.

Dodržování služební kázně patří mezi základní povinnosti i v případě příslušníka bezpečnostního sboru, kde je kárná odpovědnost řešena v části čtvrté zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Kárná odpovědnost zde nastává při porušení služební povinnosti, kdy se příslušník dopustí kázeňského přestupku.

Zákon o vojácích z povolání upravuje kárnou odpovědnost v části třetí. Kázeňským přestupkem se rozumí zaviněné jednání, které je v rozporu s právními předpisy nebo vojenskými řády, předpisy a rozkazy, není-li trestné podle zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Rozdíly v právní úpravě mezi jednotlivými zákony jsou především v terminologii při porušení služební kázně, kdy se státní zaměstnanec dopouští kárného provinění, přičemž příslušníci bezpečnostních sborů a vojáci z povolání se dopouští kázeňského přestupku.

V této souvislosti se žádné z analyzovaných rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu netýkalo kárné odpovědnosti státních zaměstnanců.

Dle zákona o státní službě byla v roce 2020 publikována celkem dvě soudní rozhodnutí týkající se kárné odpovědnosti. V obou případech rozhodoval Městský soud v Praze. V rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č. j. 10 Ad 18/2019 – 39 bylo předmětem projednávané věci přezkoumání toho, zda byly dány důvody pro zproštění žalobce výkonu služby podle ustanovení § 48 odst. 1 věty třetí zákona o státní službě. V této souvislosti Městský soud předesílá, že rozhodnutí o zproštění výkonu služby, i když se jedná o rozhodnutí s dočasnými a předběžnými právními účinky (trvají nejdéle do skončení kárného řízení) jsou soudně přezkoumatelná jako rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Předmětem projednávané věci bylo přezkoumání, zda byly dány důvody pro zproštění žalobce výkonu služby podle ustanovení § 48 odst. 1 věty třetí zákona o státní službě. V tomto případě žalobce vydal jako služební orgán své podřízené státní zaměstnankyni rozhodnutí o platu s tím, že ji bez zákonného podkladu zařadil z původní 13. do 14. platové třídy a to pouze na základě skutečnosti, že tuto státní zaměstnankyni určil svým tzv. trvalým zástupcem podle ustanovení § 9 odst. 7 zákona o státní službě. V důsledku tohoto jednání státního zaměstnance došlo k neoprávněnému každoměsíčnímu vyplácení finančních prostředků. Městský soud v Praze se mj. zabýval otázkou, zda tímto jednáním došlo ke spáchání zvlášť závažného kárného provinění.

V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2020, č. j. 3 Ad 24/2017 – 62 se státní zaměstnanec domáhal zrušení rozhodnutí kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra, kterým byl uznán vinným ze spáchání kárného provinění, jelikož se dopustil porušení služební kázně ve smyslu § 87 zákona o státní službě. Městský soud však žalobu neshledal důvodnou, proto ji zamítl.

Publikovaných soudních rozhodnutí vztahujících se k příslušníkům bezpečnostních sborů ve věci kárné odpovědnosti bylo osm, přičemž v pěti případech rozhodoval Nejvyšší správní soud a kasační stížnost zamítl celkem dvakrát. Dále rozhodoval Městský soud v Praze a Krajský soud v Brně, kterými byla rozhodnutí zrušena a věc vrácena k dalšímu projednání. Jedno rozhodnutí bylo vydáno také Krajským soudem v Českých Budějovicích, který však žalobu zamítl. Judikatura řeší především otázku dodržování služební kázně, neuposlechnutí pokynu služebního funkcionáře nebo ukládání kázeňských trestů.

Splněním podmínek pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 As 203/2018 – 44. V dalším rozsudku ze dne 1. 4. 2020, č. j. 1 As 453/2018 – 27 se Nejvyšší správní soud zabýval lhůtou pro vydání rozhodnutí o kázeňském postihu, kdy stanovil, že „V prekluzivní lhůtě dle § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb. musí být rozhodnutí o kázeňském postihu (pouze) vydáno; není vyžadováno jeho doručení ani nabytí právní moci.“ Zároveň v tomto rozhodnutí zdůraznil, že řízení ve věci služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů je koncipováno jako samostatné řízení s vlastní komplexní právní úpravou, protože je nezbytné zohledňovat specifika právní úpravy v oblasti služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Rozhodovací praxe v oblasti kárné odpovědnosti není u vojáků z povolání tak obsáhlá. V této souvislosti byl zveřejněn pouze jeden judikát Nejvyššího správního soudu týkající se lhůty pro postih kázeňského přestupku. V rozsudku ze dne 5. 8. 2020, č. j. 6 As 80/2020 – 24 se Nejvyšší správní soud zabýval délkou prekluzivní lhůty pro postih kázeňského přestupku, přičemž dospěl k závěru, že šedesátidenní lhůta uvedená v ustanovení § 55 zákona o vojácích z povolání má přednost a uplatní se před ustanovením čl. 197 věty první základního řádu ozbrojených sil České republiky, podle něhož je uvedená prekluzivní lhůta pouze třicetidenní.

8. ROZHODOVACÍ PRAXE A JUDIKATURA VE VĚCECH NÁHRADY ŠKODY

Pravidla pro náhradu škody a odpovědnost za škodu regulují zejména situace, kdy porušením právní povinnosti jedné strany vznikne druhé straně škoda. Tuto protiprávně způsobenou škodu je škůdce povinen nahradit. Odpovědnost za škodu je v zákoně o státní službě řešena odkazem na právní úpravu obsaženou v zákoníku práce. Základ právní úpravy tvoří prevence, potažmo předcházení vzniku škod prostřednictvím vytváření podmínek pro předcházení škodám a kontroly plnění úkolů státního zaměstnance a věcí, které přináší a odnáší ze svého působiště. Sám státní zaměstnanec je povinen počínat si tak, aby škoda nevznikla, a pokud již vznik škody hrozí, zakročít (zakročít nemusí v případech, kdy mu v tom brání důležitá okolnost nebo jestliže by tím vystavil vážnému ohrožení sebe, ostatní státní zaměstnance, popř. osoby blízké). Odpovědnost za škodu je rozdělena na odpovědnost státního zaměstnance za škodu a na odpovědnost za škodu služebního úřadu. Odpovědnost státního zaměstnance lze dále dělit na odpovědnost obecnou a zvláštní. Obecná odpovědnost zaměstnance (§ 250 a násl. zákoníku práce) dopadá na všechny případy, nejsou-li splněny konkrétní podmínky pro uplatnění odpovědnosti zvláštní.

Žádné z analyzovaných rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu se netýkalo odpovědnosti za škodu státních zaměstnanců.

V souvislosti se zákonem o státní službě bylo ve věci náhrady škody publikováno jedno soudní rozhodnutí vydané Městským soudem v Praze (rozsudek ze dne 26. 2. 2020, č. j. 8 A 85/2019 – 57). V tomto rozhodnutí se Městský soud v Praze vyjádřil, že „K přezkumu nároků ve věcech náhrady za újmu na zdraví vzniklé v souvislosti s výkonem služebního poměru jsou příslušné civilní soudy.“ V těchto věcech není oprávněn vést řízení služební orgán, jelikož mu taková pravomoc nevyplývá z § 159 odst. 1 zákona o státní službě, kde jsou taxativně vymezeny případy, v nichž je dána pravomoc příslušného služebního orgánu k vedení řízení ve věcech služby.

Dle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů byla publikována ve věci odpovědnosti za škodu celkem čtyři rozhodnutí, přičemž jeden judikát vydal Nejvyšší správní soud, jeden Krajský soud v Brně, Krajský soud v Hradci Králové a Městský soud v Praze. Kromě jednoho rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové byly všechny žaloby/kasační stížnosti zamítnuty. Konkrétně bylo rozhodováno o náhradě škody za újmu na zdraví, náhradě za bolest a ztížení společenského uplatnění a odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách.

Předmětem přezkumu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 3 As 86/2019 – 46 bylo rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán odpovědným za schodek na převzatých hodnotách. Bezpečnostní sbor vytvořil podmínky pro řádné a bezpečné uložení svěřených

hodnot, příslušník však v rozporu s uděleným pokynem zvolil k úschově peněz svou šatní skříňku, odkud byly peníze třetí osobou odcizeny. Příslušník bezpečnostního sboru tak zavinil vznik schodku, neboť bez toho, aniž by porušil své povinnosti, by k jeho vzniku nedošlo.

Dle zákona o vojácích z povolání byla publikována celkem tři soudní rozhodnutí, přičemž vždy rozhodoval Nejvyšší správní soud, který v jednom případě kasační stížnost zamítl, v ostatních případech svým rozhodnutím zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu. Věcně bylo rozhodováno v oblasti odškodnění o náhradě nemajetkové újmy a náhradě za ztížení společenského uplatnění.

Klíčovým rozhodnutím je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2020, č. j. 8 As 319/2018 – 59 týkající se náhrady škody na zdraví. Nejvyšší správní soud se mj. zabýval povahou nároků vyplývajících ze služebního poměru a konstatoval, že „Služební poměr vojáků z povolání podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, a nároky z něj vyplývající mají veřejnoprávní povahu, i pokud není některý z takových nároků v tomto zákoně výslovně uveden. Nárok na náhradu nemajetkové újmy má zpravidla povahu soukromoprávní; vyplývá-li však ze služebního poměru vojáka z povolání, jde o nárok ve věci služebního poměru i přesto, že se nejedná o nárok výslovně uvedený v § 145 a § 146 zákona o vojácích z povolání, a nedopadají tak na něj ustanovení tohoto zákona o řízení ve věcech služebního poměru. O těchto nárocích se vede správní řízení podle § 9 správního řádu a pravomoc rozhodovat o nich mají podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání služební orgány.“ Dále ve výše zmíněném rozsudku řešil náhradu nemajetkové újmy pozůstalým při úmrtí vojáka z povolání jinak než v důsledku služebního úrazu či nemoci z povolání a dospěl k závěru, že se jedná o mezeru v zákoně, kterou je potřeba zaplnit analogickou aplikací § 271n odst. 2 ve spojení s § 265 zákoníku práce. Újma se tak nahradí způsobem a v rozsahu podle ustanovení o služebních úrazech.

V dalším rozsudku ze dne 24. 1. 2020, č. j. 3 As 124/2017 – 31 řešil Nejvyšší správní soud otázku aplikovatelnosti právní úpravy při rozhodování o mimořádném zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění dle § 119 zákona o vojácích z povolání. Vyjádřil se, že „nárok na náhradu za ztížení společenského uplatnění, který má svůj původ v pracovním úrazu, je nárokem bytostně spojeným s výkonem závislé práce, a nebude se tak řídit obecnou úpravou odškodňování újmy na zdraví (§ 444 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, § 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku), existuje-li zvláštní úprava dopadající na tyto případy.“ A v této souvislosti i výše náhrady za ztížení společenského uplatnění u vojáka z povolání bude stanovena podle zásad, které platí pro pracovněprávní vztahy.

ZÁVĚR

Analýzou rozhodovací praxe a judikatury v oblasti státní služby dle zákona o státní službě, a vybraných druhů služebních poměrů veřejných zaměstnanců v České republice dle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a zákona o vojácích z povolání bylo zjištěno, že v roce 2020 bylo zveřejněno a následně analyzováno celkem 73 soudních rozhodnutí týkajících se služebního poměru dle zákona o příslušnících bezpečnostních sborů, 24 soudních rozhodnutí souvisejících se služebním poměrem dle zákona o vojácích z povolání a 14 rozhodnutí týkajících se služebního poměru státních zaměstnanců dle zákona o státní službě.

Současně bylo analyzováno a anonymizováno 104 rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu jakožto odvolacího orgánu ve věcech služby dle § 162 odst. 4 zákona o státní službě. Náměstek ministra vnitra pro státní službu rozhodoval nejčastěji ve věci změn služebního poměru a v oblasti odměňování. Z analyzovaných rozhodnutí se žádné netýkalo podmínek výkonu služby, kárné odpovědnosti, ani náhrady škody.

Rozhodovací praxe dle zákona o státní službě se začíná pomalu rozšiřovat. Do konce roku 2020 bylo publikováno celkem 14 rozhodnutí, přičemž dvě z nich obsahovala právní větu. Nejvíce rozhodnutí se týkalo změn služebního poměru, skončení služebního poměru a kárné odpovědnosti. Žádný judikát nebyl vydán ve věci podmínek výkonu služby a řízení ve věcech služby.

Soudní rozhodovací praxe dle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů je nejobsáhlejší. Nejvíce bylo rozhodováno ve věci odměňování, podmínek výkonu služby, následně ve věci skončení služebního poměru, kárné odpovědnosti a náhradě škody. Žádný judikát se netýkal přijímání do služebního poměru.

Dle zákona o vojácích z povolání bylo nejčastěji rozhodováno ve věci odměňování vojáků z povolání a podmínek výkonu služby, dále ve věci náhrady škody, skončení služebního poměru a kárné odpovědnosti. Nebylo zveřejněno žádné rozhodnutí ve věci přijímání do služebního poměru a v řízení ve věcech služby.

Největší odlišnosti v rozhodování jsou zřejmé při rozhodování ve věcech podmínek výkonu služby. Náměstek ministra vnitra pro státní službu nevydal v této oblasti žádné rozhodnutí, ani nebylo publikováno žádné soudní rozhodnutí dle zákona o státní službě, avšak dle zákona o vojácích z povolání bylo zveřejněno nejvíce rozhodnutí týkajících se právě podmínek výkonu služby. Zatímco soudní judikatura u příslušníků bezpečnostních sborů se týkala služby přesčas, u vojáků z povolání služební pohotovosti. Tyto rozdíly jsou dány zejména specifiky jednotlivých právních úprav služebních vztahů.